

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.885 van 13 juni 2013
in de zaak A. 203.613/XIV-33.976**

In zake : Chalid CHIOUA LEKHLI
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jürgen Millen
 kantoor houdend te 3730 Hoeselt
 Tongersesteenweg 4, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 februari 2012, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de gevangenisdirecteur van Brugge van
13 december 2011, waarbij aan de verzoeker een tuchtsanctie wordt opgelegd van
drie weken afzondering in een aan hem toegewezen ruimte.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 mei 2013.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Quadflieg, die loco advocaat Jürgen Millen verschijnt voor de verzoeker en attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker verbleef op het ogenblik van de bestreden beslissing in de gevangenis te Brugge.

Op 7 december 2011 wordt ten laste van de verzoeker een rapport aan de directeur opgesteld, waarin melding wordt gemaakt van de volgende feiten:

“Bovengenoemde neemt een zeer dreigende houding aan t.o.v. mij tijdens de etensbedeling. Toen Dhr. Chioua opmerkte dat de koosjere maaltijd (maaltijd) die Dhr Targali aanvraagt niet mee geleverd werd, ontstond er discussie tussen mij en de Heren van de 3606.

Chioua kwam met zijn hoofd op mil[l]imeters staan van mij in de hoop mij te intimideren.

Tevens werd door beide Heren op zeer ostentatieve manier mijn naam genoteerd vanop mijn personeelsbadge.

K.O. Lenoir werd hiervan op de hoogte gebracht”.

Het rapport wordt tevens ondertekend door “KO Lenoir” die het volgende noteert:

“Er heeft zich een discussie voorgedaan tussen beambte en voornoemde gedet. omtrent koosjer eten. Beambte is niet ingegaan op de eis van ondertekenen manifest”.

De gevangenisdirecteur laat op 8 december 2011 aan de verzoeker weten dat, na onderzoek van het rapport van dezelfde datum, een tuchtprocedure wordt opgestart en dat hij op 13 december 2011 zal worden gehoord omtrent de ten laste gelegde feiten.

Het verslag van de tuchtrechtelijke hoorzitting van 13 december 2011 luidt als volgt:

“Betrokkene stelt dat het rapport niet klopt, hij zegt dat er geen getuige aanwezig was alleen de beambte en de diender. Betrokkene vraagt een onderzoek want hij heeft getuigen volgens hem. De chef is een leugenaar volgens betrokkene en heeft hun makakken genoemd.

Zijn advocaat heeft brieven van de getuigen mee en overhandigt deze aan de directrice. Betrokkene zijn celgenoot (Targali) wil koosjer eten en als er geen koosjer eten is vraagt hij altijd aan de chef om een briefje te tekenen om dat te bevestigen. Die dag weigerde de chef dat en is de discussie ontstaan omdat betrokkene de naam van de badge van de chef wou overschrijven.

Volgens betrokkene zou de chef toen ontploft zijn.

De directrice legt uit aan betrokkene dat hij niet kan eisen dat de chef een rapportbriefje moet tekenen, hij kan ook niet eisen om een koosjere maaltijd te krijgen”.

Op 13 december 2011 wordt door de gevangenisdirecteur ten aanzien van de verzoeker, wegens de opzettelijke aantasting van de psychische integriteit van personen of de bedreiging daarmee en de opzettelijke aantasting van de orde, de volgende tuchtsanctie uitgesproken: drie weken afzondering in aan de hem toegewezen ruimte van 14 december 2011 tot en met 3 januari 2012. In de beslissing wordt overwogen:

“Gelet betrokkene een RAD opliep nav een dreigende houding ten aanzien van het personeel.

Gelet betrokkene de feiten ontkent & stelt steeds rustig te zijn geweest.

Gelet de fysieke en psychische integriteit in het gedrang werd gebracht. Gelet uit bijkomend onderzoek blijkt dat de omstandigheden zoals beschreven in het rapport correct.

Gelet de Directeur de dwingende plicht heeft om de orde en de veiligheid o.a. ten aanzien van het personeel, gedetineerden en goederen te handhaven (cfr. art. 105 § 2 van de Basiswet 12.1.2005).

Gelet de feiten o.i. bewezen zijn.

Gelet een sanctie o.i. noodzakelijk is”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Aanduiden van de verwerende partij

4.1. De verwerende partij werpt op dat als verwerende partijen worden aangeduid, enerzijds, de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, en, anderzijds, de Federale Overheidsdienst Justitie, vertegenwoordigd in de gevangenis te Brugge door de gevangenisdirecteur. De gevangenisdirecteur is echter een ambtenaar die als orgaan van de overheid de bestreden beslissing heeft genomen. In die hoedanigheid kan hij niet als verwerende partij worden aangeduid.

4.2. De handeling waartegen de voorliggende vordering tot schorsing is gericht, gaat uit van de directeur van de gevangenis te Brugge. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, handelt deze als orgaan van de Belgische Staat. Het is dan ook die laatste rechtspersoon, en niet een orgaan ervan, die als verwerende partij moet worden aangewezen. De directeur van de gevangenis dient daarentegen buiten de zaak gesteld te worden.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

5.1. De verwerende partij werpt op dat het niet opgaat om een nieuw verzoekschrift tot nietigverklaring tegen dezelfde tuchtbeslissing in te dienen nadat de verzoeker de termijn voor het indienen van een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging, na de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 218.468 van 14 maart 2012, heeft laten verstrijken. Bovendien heeft de verzoeker niet gevraagd om te worden gehoord. Het verzoekschrift is dan ook onontvankelijk.

Beoordeling

5.2. Het gegeven dat de Raad van State in de zaak A. 202.900 de afstand van het geding heeft vastgesteld, omdat geen verzoek tot voorzetting van de rechtspleging werd ingediend na de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wegens het niet voldoen aan het vereiste van het moeilijk te herstellen nadeel, is geen beletsel om het huidig nieuw annulatieberoep tegen de bestreden beslissing, dat tijdig werd ingediend, te onderzoeken en te beoordelen.

De exceptie moet worden verworpen.

VI. Gegrondheid van het beroep

Uiteenzetting van het enig middel

6.1. De verzoeker stelt dat zijn recht van verdediging in tuchtzaken werd geschonden doordat de gevangenisdirecteur, nadat de verzoeker was gehoord, bijkomend onderzoek heeft gevoerd waarna een beslissing werd genomen zonder hem de kans te geven om kennis te nemen van de resultaten van dit bijkomend onderzoek en zonder de kans te krijgen zich hieromtrent te verdedigen. De rechten van verdediging van de verzoeker zijn geschonden indien blijkt dat hij geen tegenspraak heeft kunnen voeren over gegevens die van essentieel belang konden zijn voor de beoordeling van de tenlastelegging en de geloofwaardigheid van zijn verweer, waarbij hij verwijst naar de overwegingen van het arrest nr. 211.703 van 21 maart 2011. In de motivatie van de tuchtsanctie wordt gesteld dat er na het horen van de verzoeker nog bijkomend onderzoek is gevoerd, op basis waarvan kon worden gesteld dat het tuchtrapport correct zou zijn. Omtrent de inhoud van dit bijkomend onderzoek werd de verzoeker echter nooit geïnformeerd, laat staan dat hij er zich ooit over heeft kunnen verdedigen.

Beoordeling

6.2. De rechten van verdediging van de verzoeker zijn geschonden indien blijkt dat hij geen tegenspraak heeft kunnen voeren over gegevens die van essentieel belang konden zijn voor de beoordeling van de tenlastelegging en de geloofwaardigheid van zijn verweer.

De verzoeker steunt zijn grief op het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “bijkomend onderzoek” werd gevoerd.

In het verslag van de tuchtrechtelijke hoorzitting is echter vermeld dat het de verzoeker zelf is die een onderzoek heeft gevraagd naar de getuigenverklaringen die hij heeft overhandigd aan de gevangenisdirecteur en die de vermeldingen in het rapport aan de directeur zouden tegenspreken. Het gegeven dat de verwerende partij de door de verzoeker voorgelegde getuigenverklaringen ter staving van zijn verdediging daadwerkelijk heeft onderzocht, kan moeilijk worden beschouwd als een schending van zijn recht van verdediging. Het is immers de plicht van de gevangenisdirecteur om de aangevoerde tegenindicaties van de in de rapporten aan de directeur vermelde feiten te onderzoeken en te beoordelen.

De verzoeker heeft zich dan ook kunnen verdedigen tegen de tenlasteleggingen en feiten die hem ter kennis zijn gebracht, omdat hij de mogelijkheid heeft gehad om met getuigenverklaringen de tenlasteleggingen tegen te spreken. Deze werden echter door de verwerende partij niet voldoende geacht om de omstandigheden zoals beschreven in het rapport van de directeur te weerleggen. In het rapport heeft een getuige genoteerd dat een discussie heeft plaatsgevonden tussen de verzoeker en een penitentiair beambte. Dit wordt ondersteund door een getuigenverklaring voorgelegd door de verzoeker (“[A]an cel 3609 & 3610 kwam de kwartierchef op de sectie en vroeg wat is het probleem [...] De kwartierchef heeft een gans eind staan praten met de jongens op de 3606, maar wat er gezegd werd kon ik niet horen, alleen zag ik dat er rustig werd gepraat van mens tot mens”). De verzoeker brengt geen enkel gegeven aan, naast de getuigenverklaringen en het feit dat hij stelt dat het rapport niet klopt, dat de deugdelijke feitelijke grondslag van de bestreden beslissing kan ontkrachten. Uit

de door de verzoeker voorgelegde getuigenverklaringen blijkt wel dat de verzoeker zich bukte om het naamkaartje van de penitentiair beambte te kunnen lezen en het vervolgens “hardop” aflas, en dat de verzoeker en de penitentiair beambte “bijna neus aan neus” tegen elkaar stonden. Het komt niet aan de Raad van State toe, om zelf een onderzoek te voeren naar het bewijs van de aan de betrokkene ten laste gelegde tuchtfeiten en uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van die feiten moet worden beschouwd, en of er al dan niet sprake was van een dreigende houding.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker wel degelijk tegenspraak heeft kunnen voeren over gegevens die van essentieel belang konden zijn voor de beoordeling van de tenlastelegging en de geloofwaardigheid van zijn verweer. De vergelijking met het arrest nr. 211.703 van 2 maart 2011 gaat niet op, omdat in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot dit arrest de steller van het rapport niet geheel zeker was van hetgeen hij had waargenomen en het gebruik van camerabeelden, waarover de verzoeker geen tegenspraak had kunnen voeren, dan ook nodig was als determinerend bewijs. In de voorliggende zaak was de steller zeker van hetgeen hij heeft waargenomen, hetgeen voor de gevangenisdirecteur volstond als determinerend bewijs.

Het enig middel is ongegrond.

BESLISSING

- 1. De directeur van de gevangenis van Brugge wordt buiten de zaak gesteld.**
- 2. De Raad van State verwerpt het beroep.**
- 3. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 13 juni 2013,
door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen